

Markéta Tkadlecová

The illustration depicts a woman with long, wavy red hair, seen from behind, wearing a dark, lace-up corset. She is looking into a large, ornate, golden mirror. The mirror's reflection shows a woman with red hair and a black necklace, and a pale, horned, demonic face with a wide, toothy grin. The background features a dark, patterned wallpaper.

Nebezpečná krása

Databook publishing

Stebezpečná krása

Romantický horor

MARKÉTA TKADLECOVÁ

Text © Markéta Tkadlecová, 2012
Ilustrace © Světlá Tkadlecová, 2012
Grafická úprava a sazba © Lukáš Vik, 2012

1. vydání © Lukáš Vik - Databook Publishing, 2012

ISBN ePub formátu: 978-80-87749-00-5 (ePub)
ISBN mobi formátu: 978-80-87749-01-2 (mobi)
ISBN PDF formátu: 978-80-87749-02-9 (PDF)

Konverze do elektronických formátů Lukáš Vik: www.tvorbaeknih.cz

Naše knihy zakoupíte na portálu:

databook.cz

<http://www.databook.cz>

I.

Francie 18. století

Oslnivá záře blesku prořala hlubokou tmou. Hromová rána ohlušila celou krajinu.

Vše živé se otrásllo, snad všichni tvorové se skryli. Divoká bouře ovládla kraj, duněla celá zem i nebe.

Mladý muž se však nebál. Klečel ve své setmělé cele na holé, studené podlaze a nespouštěl oči z obrazu visícího před ním na stěně.

Plamínek svíčky spoře osvětloval místnost a vrhal mihotavé stíny na obraz. Obraz krásné dámy. Krásné až nadpozemsky. Její nádhera doslova oslňovala jako ty blesky.

Působilo to téměř strašidelně. Klečící muž však nevnímal. Modlil se. Ponořen do svých myšlenek. Obraz ho přitahoval a vábil, ačkoliv byl mnich. Kde se tu vůbec vzal? Nikdo nevěděl.

Zářivé oči šlechtičny se třpytily jako modré drakohamy.

Mladý muž necítil ani chlad, který mu pronikal sutanou, ani bosé nohy, které připomínaly dva ledy.

Jeho rty se pohybovaly, prosil. Prosil dívku na obraze, aby se probudila k životu. Vzrušovalo ho její vysoké, čisté čelo renesanční krásky. Přál si ponořit obličej do bohaté záplavy prstýnků zlatých vlasů, které jí splývaly po štíhlé šíji hluboko na záda. Světlá jemná pleť a červeň v tvářích působily dojmem, že je v nich život. Rudá ústa teď přímo žhnula. Zarazil se. Něco se stalo. Ucítil na sobě pohled. Upřený pohled. Podíval se jí do očí a ustrnul. Nádherné oči, ještě před chvílí hledící do dálky, spočívaly nyní přímo na něm. Nebyly už vůbec něžné.

Pohlížely studeně až nenávislně.

Polekal se. Posunul se kousek stranou, ale ty oči ho následo-

valy. Roztřásl se strachy, vzduch náhle nasáklo neznámé nebezpečí. Věděl jistě, že tu není sám....

Vtom se ozvala ohromná rána a klášter se otřásl v základech. Uhodilo.

Obrovské plameny vyšlehly vysoko k nebi. Děs a zkáza zachvátily budovu.

Ječení a shon mnichů naplnily prostor a ozvěna hluk ještě násobila. Rozpoutalo se doslova peklo.

Vše praskalo a staleté zdi se hroutily k zemi v žhnoucím ohni a kouři, který dusil vše živé.

Lidé se snažili zachránit, co se dá, hlavně holý život.

Jejich slabé síly však nestačily na živel a oheň pohltit téměř vše.

II.

Sluneční jemné světlo zalilo krajinu v probouzejícím se novém dni. Po noční bouři nebylo ani památky. Jenom kouřící zdi ohořelých trosk budovy kláštera dokazovaly, jaká hrůza tu v noci panovala. Malý hlouček lidí, kteří přežili, smutně a vyděšeně pozoroval dílo zkázy.

Z trosk již vynesli ohořelé mrtvé, které našli. Jedna mrtvola všechny vyděsila. Hrůzu vzbuzovalo její zachovalé tělo. Plameny se jí sotva dotkly, i když ležela skoro přímo v ohnisku požáru. Pozornost poutaly dvě černající se ranky na krku. Snad kousnutí od zvířete. Rány nekrvácely, mrtvý neměl totiž žádnou krev. Mohl vykrvácet, ale všechny stopy zmizely. Požár zničil vše. Mniši se křížovali a dohadovali se, co s mrtvým. Nejraději by ho hodili zpět do plamenů.

Podařilo se zachránit i pár vzácných knih a předmětů. Mezi nimi také obraz překrásné dívky. Naprosto nedotčený požárem.

Nikdo ho předtím neviděl, takže ani netušili, že takový obraz v klášteře vůbec mají.

Z modliteb a pláče je vyrušil klapot koňských kopyt. Po cestě přijížděl jezdec na krásném hnědákovi. Podle výbavy koně a oblečení šlechtic.

„Co se to tu stalo?“ zeptal se.

„Byl tu obrovský požár, pane, všechno zmizelo v plamenech a nic nám nezbylo. Uhodilo za té strašné bouřky,“ odpověděli mu.

Vtom šlechticův pohled ulpěl na obraze. Vypadalo to, že ho samotného zasáhl blesk. Spíše však ho trefil Amorův šíp. Rovnou do srdce. Nemohl se odtrhnout od té krásy. Zářivé oči překrásné plavovlásky ho přitahovaly přímo magicky. Měl na jednou dojem, že bez toho obrazu už nemůže žít. Konečně se trochu vzpamatoval.

„Čí je to obraz? Koupím ho!“

„Není na prodej, pane,“ zamumlal jeden z mnichů.

„Jestli jej chcete, vezměte si ho zadarmo, jenom ať už zmizí. Dejte si ale pozor, je prokletý a nosí smůlu.“

„Babské tlachy! Co to povídáte, jste pověřiví jako staré baby. Neštěstí vás úplně pobláznilo,“ rozkřikl se jezdec na koni.

„Nechci jej však zadarmo.“

Šlechtic odepnul od pasu kožený váček s penězi a hodil ho nejbližšímu mnichu. „Tu máte, budete to teď potřebovat a poďte mi ten obraz.“ Zarazilo jej, co se stalo. Všichni mniši totiž vyděšeně ucouvli a semkli se k sobě. Divoce se křížovali a něco mumlali. Zbláznili se, napadlo ho. Seskočil z koně a sám si obraz vzal.

„Bůh vás opatruj, ubozí!“ zvolal směrem k mnichům, pobídl koně, který vyrazil kupředu jako vítr.

„Tebe opatruj, pane,“ šeptali mniši a dál se křížovali. Mladý šlechtic to však už neslyšel ani neviděl. Odnášel si s sebou podobiznu krásné dámy jako nejdražší poklad.

Co ho tak omámilo? Zapůsobilo na něj snad nějaké čarovné kouzlo. Ještě nikdy nepoznal lásku.

Vychovávali ho přísně. Philipp pocházel ze starého francouzského rytířského rodu Larottů z Frintroppu. Právě se vracel z obhlídky svého panství, které jeho předkové získali od císaře za rytířské služby v době třicetileté války.

Hlava se mu točila po tom neobvyklém zážitku, že už nedokázal vnímat ani krajinu.

Nemohl se dočkat, až se vrátí do svého zámku. Čekala ho ale ještě daleká cesta. Jel skoro celý den.

„Musím už konečně někde zastavit a přenocovat,“ uvědomil si, když zpozoroval, jak pod ním kuň umdlévá. Pomalu se začalo smrákat. Stíny stromů, které míjel, se prodlužovaly a krajinu

doružova zbarvilo světlo červánků zapadajícího slunce. Hořel nedočkavostí zase spatřit čarounou tvář dívky z obrazu. Zastavil, aby si ji mohl prohlédnout.

Překvapilo ho, že vypadá jako živá. Tolikrát ji přes den pozoroval, ale ničeho takového si nevšiml. Její bledé tváře nyní jakoby zružověly, rty zčervenaly. Už tak jasné oči nyní skoro svítily jako hvězdy.

„Jak je krásná“, uniklo mu.

„Kéž by opravdu ožila!“ napadlo ho najednou kacířsky. Vzdychl a chtěl pokračovat v cestě. Kuň však poplašeně zaržál a uskočil, když se k němu přiblížil s obrazem v ruce. Koulel očima a klopil uši dozadu.

„Klid, příteli, co je s tebou?“ snažil se zvíře utišit. Věděl, že se nikdy nemýlí a vždy spolehlivě vycítí nebezpečí.

Zmocnil se ho nepříjemný pocit, že něco není v pořádku.

„Stát a ani hnout!“ zařval za ním hrozivý hlas.

„A zvedni pracky!“

Opatrně položil obraz a zvedl ruce.

„Tak bohatý panáček, to máme štěstí,“ chechtaly se krákorové hlasy za ním.

„A koníček se nám plaší, krásný kousek.“

Ucítil najednou hlaveň pistole zezadu na své hlavě.

„Nehýbej se a nic se ti nestane!“ pokračoval chlap za ním.

„Tak se podíváme, co nám bylo naděleno.“

Asi tři statní, zarostlí pobudi začali šacovat, co se dalo. Našli váček s penězi a nějaké jídlo.

„To je všechno? Víc nemáš, ty zmetku?“

„Tak si vezmem tvýho koně a tady tu krasotinku. Moc si s ní asi neužijem, ale třeba ji někde zpeněžíme. Je to kočka, ne?“ řehtali se dál a zmizeli s oplzlým chechotem a lupem v houštích. Zanechali otřeseného mladíka samotného při cestě. Bylo

s podivem, že mu nevzali jeho šaty a zbraň, kterou měl ukrytou v holínce. Asi na to zapomněli při pohledu na obraz.

III.

Philipp se pomalu vzpamatovával. Nepatřil k těm, co se bojí a nechají se zastrašit každým houknutím. Nenáležel k bázlivým třasořítkům. Pocházel přece z rodu rytířů, ale nečekané přepadení oslabilo jeho nervy a také ho především zasáhla ztráta, která ho postihla. Ale navykl si věci řešit a jednat ihned. Vyrazil jako lev a snažil se uprchlé zločince pronásledovat. Přece jim nenechá svůj poklad a také svého věrného koně. Prodíral se naslepo lesem, ani nevěděl vlastně kudy se dát. Jako mladík měl horkou hlavu a k jeho ne moc dobrým vlastnostem patřila zbrkllost. Hnal se dál bez rozmyslu cestou necestou, veden neznámou intuicí...

Najednou se před ním rozestoupily stromy a příšerné divadlo, co se jeho očím naskytlo, ho téměř připravilo o zdravý rozum.

Sivé světlo měsíce ozařovalo měkce paseku lemovanou vysokými vzrostlými sosnami, jejichž tmavé obrysy se jasně rýsovaly proti nebi. Měsíc právě dosáhl úplňku. Vypadalo to tu jako v nějakém přízračném světě, v jiném světě a prostoru.

Bílé paprsky dopadaly právě na tři zsinalé tváře mrtvých. Leželi na zemi a v jejich doširoka otevřených očích se zračil výraz hrůzy. Měli lehce zvrácené hlavy dozadu, ruce rozhozené.

Někdo nebo něco je zabilo. Tři statné chlapy!

Vše nasvědčovalo tomu, že je zadávalo nějaké divoké zvíře, protože na hrdlech jim zely díry po páru velikých zubů, snad tesáků.

Jak to, že se nebránili? Nebyl slyšet žádný hluk, nepadla ani žádná rána z pistole. Vše se odehrálo úplně potichu. Nikde ani kapka krve.

Nemohli být mrtví dlouho.

Opodál ležel docela tiše jeho kůň. Běžel ihned k němu. Ani on neprojevoval žádné známky života. Philippa přemohl křečovitý pláč.

„Co se tu stalo, můj příteli, co se ti stalo?“ opakoval stále dokola a choval hlavu věrného zvířete na klíně. Kůň na krku nic neměl. Vypadalo to, že zemřel hrůzou a děsem. V jeho vytřeštěných očích se zrcadlil měsíc, který svítil stále jasněji a nyní přímo ozářil obraz dívky pohozený opodál, jako by jej někdo ve zmatku upustil, když prchal. Vrhł se k němu.

Setkal se s upřeným pohledem. Světlá pleť obličeje lemovaná zlatem vlasů, zruřovělé tváře a oči tmavé nyní jako obloha osvětlená přízračným, bledým světlem připomínaly obličej tajemné víly.

„Nic ti není!“ zvolal s ulevou.

„Jsi tak nádherná a tak živá. A jak se krásně usmíváš. Ach, jak jen jsou ty rty rudé,“ vydechl najednou s údivem. Opravdu, její ústa nyní udivovala svou smyslností až požívačností. Zdálo se, že se skoro pootevřela a odhalila bělobu lesklých a pevných, perlových zubů. Ale to vše mohla způsobit hra barev v měsíčním světle, které nyní trochu pohaslo. Hrůzný výjev na palouce zahalily tmavé mraky připlouvající snad z konce světa, kde vládne věčná tma.

„Musíme pryč, je tu něco zlého,“ popadl Philipp podobiznu do náruče a dal se na šílený, zběsilý úprk do neznáma.

IV.

Jak dlouho běžel, nevěděl. Před čím utíkal, také netušil. Konečně před sebou uviděl nějakou chalupu. Zabušil na zpráchnivělé dveře. Otevřela mu letitá ženština. Rozedrané šaty, spíše by se dalo říct, že to byly hadry, jen silou vůle zakrývaly její svrastělou nahotu. Dráповité prsty svíraly nějaký předmět, který Philipp nepoznával. Vypadalo to jako chomáč nějakého peří nebo chlupů. Podezíravě si ho měřila pohledem supa.

„Co tu chceš, hledáš nocleh?“ zaskuhrala.

„Nech mě tu přespat, odměním se ti,“ vypravil ze sebe udýchaně po rychlém běhu. Sotva dechu popadal. Už se viděl v bezpečí alespoň pod střešou chatrče. Odpověď baby zmrazila jeho naděje: „Dovnitř tě nepustím, panáčku. A ten obraz mi nesmí do chalupy. Je prokletý, copak to nevidíš? Nosí smrt, smrt, smrt!“ Bezhlavě a hystericky se rozječela.

„Zmiz, rychle ode mě!“

„Počkej,“ snažil se ji zadržet. „Co ty o tom víš?“

„Ustup,ďáble!“ baba napřáhla před sebe ten chomáč chlupů, který křečovitě svírala svými drápy. Pak rychle zmizela uvnitř chatrče a zapráskla dveře. Philipp slyšel, jak zapadla závora. „Zatracení pověřiví venkované,“ pomyslel si zoufale.

„Co teď? Venku řádí nějaká šelma a ona mě tu nechá napospas. Kat aby ji spral.“

Posedlo ho najednou zarputilé odhodlání neprodat svou kůži jen tak lacino. Připravil si pistoli.

„Nocleh asi stejně už nebudu potřebovat,“ uvědomil si najednou s ulehčením. Právě začalo svítat. První paprsky slunce ozářily obzor jako dobří poslové. Zlá noc končila a s ní pomínulo i všechno nebezpečí, co s sebou přinesla. Philipp pocítil jistou úlevu, ale zároveň i šílenou únavu. Všechno se s ním zatočilo a on se sesul k zemi....

V.

Probudily ho tiché hlasy a kroky. Pomalu otevřel oči a zjistil s překvapením, že leží ve své posteli na svém zámku. Něco ho zastudilo na hlavě. Pomalu šmátral rukou a na čele nahmatal studený šátek namočený ve vodě. Kolem tiše pobíhali sluhové. Zaradovali se, když zpozorovali, že se probral. „Jak jsem se sem dostal?“ vypravil ze sebe. „Objevili vás, pane, lidé z nedaleké vsi, když šli do lesa pro dřevo. Poznali vás a přinesli sem, na zámek. Nebylo to už daleko. Byl jste v bezvědomí a vůbec jste nevěděl, co se s vámi děje. Snad vám nic neprovedla ta stará čarodějnice, která tam má blízko svou chatrč? A co váš ubohý kůň? Asi tu řádí nějaká divoká šelma. Krom vás tam našli i tři zardoušené chlapy,“ snažil se ho upamatovat na prožité události jeho starý sluha Johann, který mu sloužil od útlého dětství a jeho rodině snad od pradávna.

Philipp se matně na všechno rozpomínal. Pomalu se před ním odvíjely události jako šňůra korálků.

„Kde je obraz?“ vykřikl zničehonic.

Sluhové sebou polekaně trhli.

„Jaký obraz, pane?,“ ptali se udiveně.

„Měl jsem s sebou obraz krásné hraběnky,“ zvolal s úzkostí v hlase.

„Bohužel, pane, nic takového u vás nenašli,“ odpověděl potichu starý sluha.

„Přiveďte mi ty venkovany, co mě přinesli. Jestli obraz ukradli, ať se těší. Taková krádež jim jen tak neprojde!“ křičel Philipp dál jako smyslů zbavený a dral se z postele.

„Dělejte, přiveďte je sem!“

„Dobře, pane,“ uklonil se zmateně Johann.

„Ještě neodešli, nabídli jsme jim něco v kuchyni za to, že vás

zachránili,“ podotkl opatrně, aby si pán uvědomil, že by měl být venkovanům spíše vděčný. Toho však zajímala jen jedna jediná věc. „Kde je obraz?“ uhodil na ně zhurta, jakmile se před ním objevili, ačkoliv to vůbec nebyval jeho způsob. Před ním se ukláněli starý, udřený muž se synem, kterému teprve začínaly rašit vousy.

„Nevíme, co myslíte, pane, žádný obraz jsme nenašli,“ bázlivě ze sebe vysoukal otec. Na sobě měl rozedranou halenu. V rukou nervózně svíral otřepaný slamák, který snad pamatoval ještě jeho otce.

„Nelži, to není možné. Víš, co se ti stane, když budeš zapírat?“ neudržel svůj rostoucí vztek na uzdě Phillipp a výhrůžně se nadzvedl.

„Nezlobte se, pane, jsem poctivý muž, zachránil jsem vám život. Vypadal jste jako mrtvý. Odnesli jsme vás se synem k vám na zámek. Žádný obraz jsme neviděli.“

„Dobrá,“ povzdychl si najednou unaveně mladý pán. Přišlo mu těch ubožáků nějak líto.

„Tady máš za mou záchranu,“ a hodil mu váček s penězi.

„Kdybyste se o obraze něco dozvěděli, dejte mi hned vědět. Kdo ho najde, velká odměna ho nemine. A teď zmizte, chci být sám!“

Venkované s díky a poklonami vycouvali z místnosti. Asi se jim velmi ulevilo. Philipp se bezmocně zhroutil do křesla. Cívil kamsi do neznáma. Přemýšlel, co má dělat. Nic jiného ho nenapadlo, než dát vyhlásit, že kdo podobiznu krásné dámy najde a přinese, dostane velkou odměnu. Pak se ale vzchopil. Zazvonil na sluhu. „Koně,“ zvolal, „ať mi připraví koně!“

Únava a vyčerpanost z něho jako zázrakem spadly. Poháněl ho strach, že obraz nenajde a zároveň podivná touha, aby ho už měl u sebe. Za chvíli už nasedal na nadvoří na koně a hnal se ven. Rovnou do lesa.

„Pane, nejezděte aspoň teď na noc sám, jste ještě velmi vyčerpaný a v lese řádí šelma, co zabila vašeho koně!“ snažil se ho varovat staříčkový sluha Johann. Jeho slova však Philipp vypudil z mysli, místo toho se mu honilo v hlavě: „Co to říkali? Že mě našli nedaleko odtud v lese. Někde u chatrče té baby, co se o ní vypráví, že je čarodějnice. Stejně ji asi jednou upálí. Co když ten obraz ukradla ona? Musím ji najít, musím.“ Letěl jako vítr temnou zámeckou alejí lemovanou starými buky. Kolem uší mu svištěl vzduch a kdesi v dálce zahoukala sova. Blížil se večer. Nebe ztemnělo. Kolem hlavy mu proletěl první netopýr. Rychle uhnul, otrásl se odporem a pobídl koně ještě k rychlejšímu běhu. Cestu neznal, spíše ho vedly jeho velké odhodlání a nějaká neznámá síla. Les mu připadal nepřátelský až nebezpečný. Jeho obavy se přenesly na koně a zvíře se začalo chovat velmi neklidně. Měl však štěstí. Zničehonic se před ním zjevila stará chatrč jakoby vyvstala ze země. Známá chatrč. Kopl do dveří a vrazil dovnitř. Ovanul ho divný zápach. Zpočátku nic nerozpoznával. Jeho oči se snažily přivykat šeru uvnitř. Rozhlédl se kolem. Místnost ozařoval jen mihotavý začouzený oheň, který skomíral v koutě na zchátralém ohništi. Z černého kotlíku zavěšeného nad ohněm vycházel šedý, smradlavý dým. Něco se tam vařilo. Z kotlíku vyčuhovaly nohy s drápy. Snad nohy nějakého ptáka. Udělalo se mu lehce nevolno. Ale to hlavní mělo teprve přijít! Odněkud z temného kouta se vynořila stará žena. Opravdová čarodějnice. Pomalu k němu blížila. Ucítil najednou divný nasládlý pach. Neuvědomil si hned, že je to pach krve. A náhle to spatřil! Baba svírala v jedné ruce dlouhý nůž a měla rozmazanou krev snad všude na rukou, hadrech, na zemi. Na jakémisi obětním stole se válelo cosi rozpáraného.

„Co tu chceš?“ zaskřehotala. „Co stojíš, přešla tě odvaha? Už jsem ti jednou řekla, zmiz! Ale přišel sis pro radu. Máš ji teda

mít. Právě čtu budoucnost našeho pána, teda tvou budoucnost! Tady z těchto vnitřností černého telete.“

Přistoupila ke stolu se zabíjícím zvířetem.

„Je zde jasně napsáno, tady v játrech...“, zaskuhrala a zavřela oči. Odmlčela se. Philipp se bál ji vyrušit. Jen ohromeně pozoroval strašný výjev. Najednou se baba roztrásla jako v zimnici a hystericky se rozječela:

„Přestaň hledat tu strašnou věc, zničí tě a všechny kolem. Běs, běs, obchází tu ďábel, šelma v podobě člověka. Varuj se vlka, bílé vlčice. Uteč, uteč, pryč, pryč!“ a svalila se na zem. Svíjela se jako v nějaké extázi. Na víc už Philipp nečekal, vyrazil pryč z té hrůzy, naskočil na koně a hnal se zpátky jako o život. Konečně se vyprostil z lesa ven. V hlavě mu hučelo, dělalo se mu špatně od žaludku. Ničemu nerozuměl.

„Ta baba je šílená, jaká šelma, jaký ďábel. Co to mlela?“ Ani si nevšiml, že se ocitl u prastarého hřbitova, který už tu několik staletí poskytoval svůj ponurý příbytek zemřelým. Moc se mu to nelíbilo, ale musel jej minout chtě nechtě. Náhle ucítil nutkání zastavit a podívat se na ten hřbitov.

„Zastav, zastav!“ šeptal mu jako vánek lehounký hlásek do vlasů. Nemohl odolat, jako by ho někdo zhypnotizoval. Uposlechl toho šepotu, ani nevěděl proč. Zastavil tedy, uvázal koně ke stromu a otevřel železnou, zrezivělou bránu hřbitova. Zaskřípalo to jako odsouzenec skřípe zuby při mučení. Temné kříže smutně a ponuře hlídaly místo posledního odpočinku pohřbených. Staré stromy šuměly svou smuteční píseň v křivých větvích, které se lehce kývaly ve večerním vánku, skoro jako kdyby ho také zvaly k věčnému odpočinku. Všude jinak panovalo strašidelné, zlověstné ticho a téměř posmrtný klid. Kolem hlavy mu opět něco proletělo. Lekl se.

„Jsem baba, vždyť to byl zas jen netopýr,“ pokusil se dodat si odvahy, ale jeho napětí se naopak ještě zvýšilo. Něco ho táhlo ke kostelíku na konci hřbitova na kopečku. Pomalu stoupal nahoru. Měsíc nyní vykoukl z mraků rovnou na kostelík. Zdálo se mu, že u dveří někdo stojí. Že vidí obrysy nějaké bělavé ženské postavy. Lehce mu pokynula a ustoupila do kostela. Ale snad mámil jeho smysly pouze přelud vytvořený z mlhy... Prožíval vše jako ve snu, jako fascinovaný. Pomalu kráčel ke kostelu a když chtěl vstoupit dovnitř, událo se něco strašného, nepochopitelného. Pootevřenými dveřmi vyrazila ven bílá stvůra, něco jako obrovská vlčice, podrazila mu nohy a velikými skoky se přehnala přes řadu hrobů a s divokým zavytím přeskočila velkým plavným skokem, skoro jakoby létala, hřbitovní zeď a zmizela v lese. Poslední, co si pamatoval, než ztratil vědomí, byly její žhnoucí rudé oči, které na něho okamžik upřela.

VI.

Procitl zase na svém zámku. Něco se dělo. Pečovala o něho jenom jeho komorná Suzann. Všude se rozléhal shon a ruch.

„Co je to za hluk?“ snažil se zjistit. Pokusil se vstát.

„Ale, pane, to nemůžete,“ protestovala komorná.

„Měl jste horečku, jste prochladlý, musíte ležet!“

Ale Philipp jejích námitek nedbal. Vyběhl na chodbu, kde se to rojilo služebnictvem.

„Co je?“ vykřikl.

Starý sluha s úklonou přiběhl.

„Pane, stalo se dnes v noci něco strašného. Vás našli ležet v bezvědomí na hřbitově a ve vsi něco zabilo starého ponocného!“

Potom ztišil sluha hlas:

„Pane, muselo to být příšerné, ten chudák měl na krku dvě díry a nebyla v něm žádná krev. Nikde ani kapka na zemi, nikde!“

Philipp zbledl. „Koně!“ zavelel. Cválal rychle do vsi k domku ponocného.

Kolem chalupy zavražděného se sbíhali šokovaní vesničané. Něco si zaraženě šeptali. Kdosi vykřikl: „Náš pán!“ a všichni se uklonili. Philipp vstoupil dovnitř a to, co uviděl, se mu navždy vrylo do paměti. Na posteli spočívalo tělo mrtvého ponocného a vedle ní na zemi klečelo dítě. Dívka asi osmiletá. Opírala si čelo o ruku mrtvého, zoufale plakala a volala:

„Dědečku, kdo ti to udělal, nenechávej mě tu samotnou, nikoho už nemám jen tebe!“

Dlouhé světlé vlasy jí splývaly ve volných pramenech po zádech a zakryly celý obličej. S úžasem zůstal stát. Někoho mu připomněla, nevěděl však koho. Tiše k ní přistoupil a pohladil ji zlehka po hlavě.

„Neboj se, nezůstaneš tu sama. Vezmu tě s sebou. A tu šelmu, co zabila dědečka, chytíme a pomstíme ho.“

„Kdo jsi?“ zvedla uslzenou tvář.

„Jsem pán tohoto panství. Vezmu tě na zámek. Pojď, nemůžeš tu sama takhle žít. Jsi ještě malá. Postarám se o tebe. Jak se jmenuješ?“

„Adeline.“ Pomalu se postavila:

„Podívej, něco mě také kouslo.“ Zvedla ruku, která ještě lehce krvácela. Kolem dvou ranek zespodu zápěstí to začalo trochu modrat.

„Jak se ti to stalo?“ zeptal se ohromeně.

„Ani nevím. Spala jsem. V tom mě probudila bolest na ruce. Něco se tu mihlo, ale nic jsem pořádně v té tmě neviděla. Jenom nějaký obrovský stín. Ale vtom se vracel dědeček. Poznala jsem ho podle kroků a podle písničky, kterou si vždycky zpíval. A pak to „něco“ vyrazilo ven. Dědeček už nepřišel. Bála jsem se a čekala na něho. Ráno ho našli takhle. Zabitého. Ta příšera ho zabila. Už se nikdy nevrátí.“ Znovu se srdceryvně rozplakala. Philipp ji nemotorně hladil po vlasech a pak ji vzal za ruku a vyvedl ven.

„Vezmu ji s sebou na zámek, postarám se o ni. A tu šelmu dopadneme.

Slibuji!“ zavolal směrem k ohromeným vesničánům.

„Děkujeme, pane, za ochranu a pomoc.“ Klaněli se uctivě.

„Ať ti Bůh žehná, pane, za tvou dobrotu, že ses ujal sirotka.“ Jakási stará žena za odjíždějícím jezdcem s dítětem v sedle před sebou nakreslila do vzduchu znamení ochranného kříže.

Na zámku předal Philipp Adeline na starost kuchařce.

„Ujměte se jí, může vám pomáhat v kuchyni. A ošetřete jí tu ránu na ruce. Možná bude potřebovat pomoc ranhojiče.“

„Ano, pane, spolehněte se, o tu chudinku se dobře postaráme.“

A kuchařka odvedla plačící a vystrašenou Adeline s sebou.

VII.

Philipp splnil slib daný vesničánům. Jednak proto, že se snažil jako správný šlechtic dostát svému slovu, a hlavně z toho důvodu, že se v něm probudila lovecká vášeň. Touha po pomstě netvorovi, který maří životy kolem. V čele s hloučkem jezdců prohledávali ozbrojeni celý den až dlouho do pozdního večera okolní lesy, jestli nenarazí na stopu nějaké šelmy. Na žádnou však nenatrefili. Místní lesy byly velmi hluboké, potřebovali by několik týdnů, aby je mohli pořádně prohlédnout. Vrátili se zemdlení a utrmácení na zámek.

„Pane, čeká tu na vás kněz. A chce s vámi nutně mluvit,“ oznámil mu starý sluha.

„Teď ne, Johanne, dejte mi radši připravit pořádnou koupel a potom večeri. Kněz snad počká, ať přijde ráno.“

„Bohužel, pane, čeká tu celé odpoledne a nenechá se odbýt. Prý je to velmi nutné a neodkladné. Snad otázka života a smrti. Prý to musíte vědět.“

„Dobrá tedy, ať přijde. Přiveďte ho sem do mého pokoje.“

Unaveně se posadil a zavřel oči. Neměl na nikoho náladu, ale co se dalo dělat. Za chvíli se ozvaly šouravé kroky Johanna, který s sebou přiváděl kněze z vesnice.

„Budte vítán, Velebný pane, co mi nesete? Určitě nic dobrého, když to tak spěchá,“ oslovil kněze ironicky.

„Pane, promiňte, ale jde opravdu o neodkladnou věc. Místní ranhojič viděl ty rány na krku mrtvého a také na ruce té dívky.“

Kněz se rozhlédl po místnosti, snad měl strach, že je někdo může poslouchat, přistoupil blíž a ztišil hlas, až skoro šeptal:

„Pane, je to znamení démona. Řádí tu příšerná bestie, která nás nakonec zabije všechny. Není to žádná obyčejná šelma, je to zrůda snad přímo z pekla. Prahne po naší krvi.“

„Ale, Velebný pane, snad byste nevěřil takovým pověrám. Vy, který vždy kázete v kostele o zdravém rozumu a proti všemu tmářství. Zahlédl jsem to zvíře na hřbitově. Je to bílý vlk. Sice neobvykle obrovský, to ano, takového snad nikdo doposavad neviděl, ale pořád je to jen vlk. Rozumíte? Musíme ho chytit, pak bude klid. Dávejte si všichni ve vsi pozor, vyzvěte věřící k nejvyšší opatrnosti. Ať nikdo nechodí daleko od vsi sám a ohlíďte hlavně děti a dobytek. Tu šelmu musíme co nejdřív dopadnout. Vynaložím na to všechny své síly. I kdybych měl požádat o pomoc samotného krále.“ „Pane, vy mi nevěříte, ale bojím se, že se brzy přesvědčíte o mé pravdě. Tedy že ten tvor nepochází z tohoto světa a že na něho ani královské vojsko nestačí.“

„Slíbil jsem pomoc, víc zatím nemůžu dělat. Můžete jít, sbohem,“ ukončil Philipp rázně debatu, která ho začala obtěžovat. Starý kněz se nespokojeně uklonil, něco zabručel a odešel.

Jakmile za ním zaklaply dveře, Philipp si oddechl.

„Zatracení vesničani, ti dokážou ale šířit fámy. Ještě nám tu nasadí inkvizici. Brr!“ otrásl se. Nenáviděl tyhle věci.

„Teď si dopřeji aspoň tu zaslouženou koupel. Na večeri už nemám chuť,“ pomyslel si rozmrzele. Konečně se uvelebil ve své nádherné, umělecky vyřezávané posteli z voňavého dřeva. Krajkovými záclonami prosvítalo dovnitř tlumené světlo měsíce. Netrvalo dlouho a v jemných, voňavých polštářích z prachového peří ho začal zmáhat sladký spánek.

VIII.

Zdál se mu prapodivný sen. Procházel se zcela sám opuštěnou cestou v parku nějakého zámku. Ten park se asi kdysi skvěl nádherou, ale nyní z něho čísel jakýsi ponurý smutek. Všechno chátralo. Zajímalo ho, kam ta cesta vede. Tušil však, že na jejím konci číhá nějaké nejasné nebezpečí. Jeho obavy přemohla nakonec zvědavost a on vykročil dál. Letité stromy snad ožily. Měl pocit, že na něj shlíží živé bytosti. Zastavil se u polorozbořené fontány s bůžkem Amorem. Všechno zalévalo jakési modré, přízračné světlo. Takové světlo nikdy nespatriil ani za jasných měsíčních nocí. 'Kde se tu bere?' napadlo ho. Pohlédl do fontány, v níž se jako hladké zrcadlo leskla temná hladina vody a odrážela jeho obraz. Obraz bledého, krásného šlechtice s plavými vlasy.

Ohlédl se, protože něco zaslechl. Vzdálený zpěv. Přicházel stále blíž. Takový zpěv v životě neslyšel. Snad to zpíval některý z andělů nebe, obyčejný člověk by to nedokázal. Uchvátila ho bohatost hlasu a melodie. Chvillemi nádherná, chvillemi nebezpečně vábivá, jako když někdo láká svou oběť, aby ji mohl potom uspat k věčnému spánku. Podobně jako někoho vzrušuje zahrávat si s vlastním životem... Zpěv ho úplně ománil, tak jako kdysi bájného Odyssea na jeho pouti mořem mámil zpěv překrásných Sirén, které jím vábily plavce ke svému ostrovu a pak jejich lodě bez milosti nechaly rozbít o skaliska v příboji moře.

Na konci cesty se cosi běhalo.

Nějaká bíle oblečená postava. Užasl.

Nějaká dívka.

Pohnula se směrem k němu. Nešla jako normální lidé. Pohybovala se lehounce, skoro jako když se vznáší asi stopu nad

zemí. Jejímí závoji lehce povíval větřík a nádherné dlouhé vlasy se jí kadeřily kolem těla jako vodopád.

Blížila se.

Už stanula přímo před ním. Neviděl jí celý obličej. Překrýval ho závoj až po krásná ústa. Zpívala, aniž by vůbec pohnula rty. Ustrnul hrůzou. Jakoby zpívala socha. Napřáhla k němu ruku. Vyděsil se skoro k smrti a s velkým úlekem se probudil. Ležel doma ve své posteli a srdce mu tlouklo jako zběsilé.

„Co to bylo za sen? Proboha, co se mi to zdálo??? Kdo je ta kráska? Chtěla mi ublížit?“

V hlavě mu hučely nezodpovězené otázky. Do rána už neusnul, nemohl. Vyhledal útočiště na zahradě. Všude mír a klid. Měsíc i hvězdy svítily jako vždycky. Usedl do besídky na břehu jezírka plného leknínů, které nechali jeho předci uměle vybudovat a zaposlouchal se do božského ticha noci. Sochy krásných milenců Venuše a Amora před besídkou se objímaly a snad se usmívaly. Neznámý smutek naplnil jeho srdce. Sladký smutek. Takový nikdy nepoznal.

„Co je to se mnou, kdo je ta dívka a co mi chce? „

Nechtěl si připustit, že se ho zmocnila láska. Láska k neznámé. Láska k obrazu, k dívce ze snu, k přízraku...

IX.

Do zámku se vrátil celý smutný. Nerozuměl tomu, co to všechno znamená. Zároveň ho obcházela i hrůza, strach ze snu. Co by se stalo, kdyby se neprobudil? Sen v něm zanechal dojem, že to, co zažil, nebyla jen jeho fantazie. Připadalo mu vše tak živé, tak skutečné! Kdo je ta dívka ze snu, ta musí přece existovat. I když skrývala obličej, zdála se mu přece známá. Musí ji najít. A také obraz, co zmizel tak záhadně. Nikdo o něm nic neví. Ještě si o něm pomyslí, že se pomátl nebo že je očarovaný. Kdo je ten zloděj? Jaksi podvědomě spojoval ztracenou podobiznu s dívkou ze sna.

V zámku ho čekalo překvapení. Návštěva. Jeho bratr Gilbert se svou snoubenkou Isabellou se vraceli ode dvora, kde vykonával Gilbert dost vysokou hodnost. Právě dostali souhlas krále a mohla se konat jejich svatba. Hodlali to oznámit Philippovi.

„Udělal jste mi velkou radost, dovolíte, abych vám projevil své potěšení a poblahopřál vám?“ zeptal se Philipp dvorně. Jeho bratr jenom zářil. Už dlouho Isabellu miloval a ucházel se o její přízeň. Ona však patřila ke zchudlému šlechtickému rodu a snažila se provdat co možná nejvýhodněji. Gilberta nepovažovala za úplně to nejlepší, co ji mohlo potkat, ale nakonec nač čekat. Dvacítka se jí už dávno přehoupla a nikdo lepší se neobjevoval.

„Přišli jsme tě pozvat na svatbu. Doufám, že neodmítneš.“ Gilbert svého bratra dobře znal. Málokdy se zúčastňoval slavností, žil tak trochu stranou na svém zámku daleko ode dvora a jeho dění a staral se o rodinný majetek.

„Určitě, rád s vámi oslavím sňatek,“ překvapil ho Philipp svým snad až trochu rychlým rozhodnutím.

„Zařídte se tu zatím jako doma, dám vám přichystat pokoje.“

Doufám, že budete spokojena, madam. Odpoledne vás zvu na malou projížďku na koni. V žádném případě se však nevzdalujte sami, pohybuje se tu nebezpečná šelma. A teď mě prosím omluvte.“

Uklonil se a odešel z místnosti.

Isabelle ho sledovala upřeným pohledem.

„Tvůj bratr nikoho nemá? Ani milenku?“ zeptala se.

„Pokud vím, tak ne. Je velký tajnůstkář a na ženy je moc náročný. Neumí se snad ani zamilovat,“ zasmál se Gilbert.

„Ale, to bychom se na to podívali,“ pomyslela si Isabelle.

Isabelle byla hezká. Měla světlou pleť, růžové rtíky, i když trochu menší a uměla vykouzlit svůdný pohled. Neměla problém získat lásku na pár dní. Na dvoře si ráda užívala pozornosti mužů, aby Gilbert nevěděl. Philipp se jí líbil daleko víc než její snoubenec. Měl urostlejší postavu, ušlechtilý obličej šlechtice, světlé vlasy nosil sčesané dozadu svázané mašlí. Nejvíce ji přitahovala jeho chladná zdvořilost. Bažila po tom zažít, jak se jeho chladně zdvořilý pohled mění v obdivný a roztoužený a přála si, aby to patřilo právě jí.